FOCUS magazine

2014

8

FOCUS magazine

„Na Kampě se sejdeme také v roce 2015“

Původně jsem chtěl napsat stručně a možná i oficiálně o jedné události: *sešli jsme se v jedné z nejfotogeničtějších částí Prahy, poklábosili jsme, něco popili, popřáli ke svátkům, do Nového roku, promrzli, něco i nafotili... Ale nakonec jsem to smazal, dám si s tím více práce a napíšu to otevřeněji, a snad i pravdivěji.*

Věc se má tak, a vrtá mi to hlavou pořád: “Jak se to stane, že se lidi potkají na některé naší fotoexpedici, vidí se tam poprvé, odjedou spolu na fotokurz někam do Evropy, k nám nebo **až do Indonésie**, aby společně viděli nové světy, hory, pralesy, sopky, nepoznané kultury, aby protrpěli midges ve Skotsku, **komáry na Kladské** nebo **nekonečný vítr na Islandu**?” Po návratu se sice rozejdou, ale přesto je něco spojí a sváže, snad láska k fotografii? Hmm. Je to něco většího.

Je mi stále záhadou, proč se lidé tak rozdílných povolání a osudů dokážou společně bavit, a dobře pobavit, i přesto, že se měsíc neviděli. Přesto v jejich vztazích vidím kamarádství, vřelost, zájem a přání dobrého. A řeknu vám, to je obrovské štěstí být u toho.

S mnohými jsme se před rokem neznali, mnozí s námi jezdí na **fotoexpedice** už 6 let a někteří nevynechali letos jedinou fotoexpedici. Nenapadlo mě, že by se tak rozdílná parta lidí mohla sejít na Kampě v tak „napjatém“ po vánočním čase, v zimě a nepříjemně ledovém fičáku u vody pod Mostem.

Přesto jsem cítil, že to bylo tak nějak z radosti, že jsme se rádi viděli, že jsme si prošli tu úžasnou fotogenickou Kampu a něco i nafotili. Ostatně, na **fotoexpediční FB** a **G+** už jste nějaké fotografie dali. Moc se na vás vždycky těším, a těší mě, že mi nosíte dobré zprávy, že mi vyprávíte o svých pracovních cestách, o zážitcích a vašem focení. A taky to, že ikdyž Kampu máme všichni na dosah, dokážu vám taky něco málo předat při focení. A jen jediná věta vyslovená v kampské uličce: „Já to nechápu, jak ty ty věci vidíš, a vždycky v tom něco najdeš,“ mně přijde jako to nejlepší, co vám mohu předat ze svých fotografických zkušeností.

Děkuji za to, a těším se i příští rok 2015, že se spolu uvidíme a navzájem se obohatíme.

Martin Kamín

Google+

Facebook

Podpořte nás na sociálních sítích

Mezi stránkami se pohybujte PageUp a PageDown

NATURE

Veronika Souralová

LANDSCAPE

Jiří Stránský

Mezi stránkami se pohybujte PageUp a PageDown

REPORTÁŽ

Richard Slaba

FOTOKLUB

TIŠNOV

DOCUMENT

CZECH PRESS PHOTO 20 YEARS LET

SCHOOL

Univerzita ve Zlíně

Mezi stránkami se pohybujte PageUp a PageDown

BRÁNA DO SVĚTA PROFESIONÁLNÍ FOTOGRAFIE

fotoŠkoda
www.fotoskoda.cz

3000 KČ CASHBACK

EOS 6D

Využijte od 1. 11. 2014 do 18. 1. 2015 CashBack na vybrané modely digitálních fotoaparátů, zrcadlovek, objektivů, blesků a videokamer. Nahrajte doklad o nákupu a my vám pošleme až 5 000 Kč zpět z ceny produktu!

Více informací na **www.canon.cz/zimnicashback**

come and see
Canon

LANDSCAPE
JIŘÍ
STRÁNSKÝ

Jiří Stránský

Jaký to je pocit být se stativem a fotoaparátem sám v terénu, v přírodě, obklopen jen zemí a vzduchem a nebem?

Je to nepopsatelný pocit, musí se to prostě zažít. Nebyl jsem vždycky fotograf, začínal jsem jako čistokrevný cestovatel a tudíž si pobyt v divočině užívám nezávisle na focení. Pokud se podaří skvělý záběr je to úžasný bonus a odměna za snažení, ale I bez fotky si odnáším příjemný zážitek.

Snažím se najít na focení taková místa, kde nejsem obklopen davy turistů, kde mě neruší parkoviště plné aut a křik od stánku s rychlým občerstvením, snažím se v takovéto krajině trávit večery a rána a nejlépe i celou noc. Pak člověk opravdu pocítí skutečnou atmosféru divoké přírody, nepoznané zvuky a proměny.

Když se na cestu připravuješ, jaký je časový poměr mezi přípravou a samotnou cestou? 2:1? 1:1? 1:5?

To je samozřejmě velice různé. Když jedu na kratší intenzivní cestu, kdy si chci přivést zcela konkrétní specifické fotky, pak je poměr klidně i 1:1, dokonce někdy jsou delší i samotné přípravy. Pokud ale jedu na 9 měsíců například na Nový Zéland, pak je samozřejmě příprava časově zanedbatelná oproti celé délce cesty.

Na druhou stranu u takto dlouhé cesty je mnohem více prostoru pro čekání, improvizování a vychutnávání jen samotného pocitu naprosté volnosti. Takto jsem cestoval hlavně v době, kdy ještě nebyla rodina, dnes už jsou to právě spíše častější a mnohem cílenější cesty. Na volné toulání se už bohužel není tolik času, možná zas až v důchodu.

Jak vypadá tvá příprava na vycestování do příslušné lokality?

Hlavní je samozřejmě seznámení se s danou oblastí. Vozím sebou sice mapy, ale příliš na ně nespoléhám, většinu informací mám v hlavě. Snažím se podle topografické mapy najít nejvhodnější kompozice.

Hodně pomůže například Google Earth, který nabídne nejen náhled na terén, včetně převýšení, ale také pomůže najít malé nadějné jezírko, zajímavý záhyb řeky, divoké útesy mimo turistické trasy. Pro lepší představu pomůžou i vkládané fotografie ostatních turistů. Nejsou to sice většinou žádná umělecká díla, ale při troše fantazie si lze udělat obrázek o potenciálu dané destinace.

Pak je to samozřejmě zařízení všech formalit a většinou i rezervace auta. Z mnoha důvodů preferuji naprostou samostatnost a nezávislost na místní dopravě. Auto je pro mě navíc i potřebným zázemím, kde vezu zásoby a případně dobíjím baterky a podobně. Hlavně v zemích, které jsou hodně roz-

Jiří Stránský

lehlé (Austrálie, USA a podobně), je terénní auto skoro nutností.

Když se nepodaří chytit dobré počasí na fotografování, co pak?

Počasí a vůbec světelné podmínky jsou samozřejmě pro působivou fotku klíčové. Jak je ale obecně rozšířený názor, že zataženo rovná se ošklivo a azurová obloha je zase krásně, pro fotografii to absolutně neplatí. Azurové vymetené nebe s mírným oparem díky přehřátému vzduchu je skoro dokonale nefotogenické, zvlášť v letních měsících, kdy je slunce v nadhlavníku.

Naopak zataženo s jemným mrholením může být pro spoustu motivů ideální. I proto na cestách dost často improvizuji a fotím tam, kde zrovna panují vhodné podmínky.

Navíc každý krajinář musí mít ještě dvě nepostradatelné vlastnosti. Trpělivost: a s tím související schopnost

smířit se s tím, že dnes to prostě nevyšlo, a také věčný optimismus, který nedovolí z připravené kompozice odejít před setměním, protože ono se to určitě na poslední chvíli ještě roztrhne a vznikne úžasný snímek.

A opravdu čas od času to vyjde a pak je skoro zaručené, že to budou ještě lepší podmínky, než jste doufali a také, že budete největší pravděpodobností jediný, kdo tu krásu zachytí.

Skoro vůbec nefotografuješ zvířata nebo architekturu. Neláká tě tato kategorie?

Zvířata fotím, architekturu tolik ne. Ale vím, že na zvířata máme jiné špičkové fotografy a nerad bych byl s nimi v této kategorii porovnáván... Jsem ale hlavně krajinář a pokud nastane nádherný večer a západ slibuje úchvatné podmínky a přede mnou dovádí, co já vím, dva klokani, pak stejně neodolám a otočím se k nim zády, nastavím delší expozici a fotím samotný

Jiří Stránský

Jiří Stránský

západ, což fotograf zvířat udělá zcela opačně. Pro mě jsou tedy zvířata jen doplněk. Navíc je moc neznám, jsem spíš pozorovatel, než nějaký biolog.

Kdyby jsi měl šanci v srpnu neočekávaně někam vycestovat, kam by to bylo?

Těch cílů by bylo tolik, že už by na zbytek otázek nebyl prostor. Ale řekněme, že v srpnu (u nás končí léto) to bude nějaká tropická destinace, třeba Seychely a nebo úplně naopak třeba Aljašku či Kanadu.

Tvé cesty za fotografií jsou spíše cestovací nebo pobytové?

Všechny moje fotografické cesty jsou vyloženě „cestovací“. Pobytovou mám většinou jen dovolenou s rodinou v Chorvatsku. Tam už si foťák neberu. Mám pocit, že z pobytové cesty se dokonalé fotografie skoro pořídit nedají. Člověk nemá dost příležitostí. Leda by se do hotelu vracel hodně

pozdě v noci a ráno poctivě vyrážel ještě za tmy. A na to nejsem moc povaha, už tak mě ranní vstávání bolí.

Vracíš se na některé místo vyloženě rád?

Mám určitě oblíbená místa, kam se vracím moc rád, protože každá návštěva je malinko jiná, světlo je jiné a proto ve výsledku vychází i různé fotografie. Nejsem ale typický „regionální“ fotograf, abych se vracel na stejná místa stále dokola a znal nejrůznější možná i nemožná zákoutí v okolí.

Základem mého portfolia jsou přeci jen spíše fotografie z cest. A tam se snažím v rámci možností objevovat stále nová místa a navštívit další země a oblasti, kde jsem ještě nebyl.

..a nerad, z nějakého důvodu?

Přiznám se, že se mi málokdy stane, že bych dojel na místo a tam mě

Jiří Stránský

Jiří Stránský

překvapila továrna, která hned vedle vyrostla, nebo silnice, o které jsem netušil a leze mi do kompozice.

Takže jediné, co dokáže dokonalý zážitek opravdu narušit je hmyz. Skotským mudgies se úspěšně vyhýbám díky volbě období, jezdím sem zásadně v zimních a nebo jarních měsících, ale například zélandské sandflies dokážou život hodně ztrpčit a udělat z čekání na fotku opravdový horor.

Zažil jsi na svých cestách něco, co tě donutilo přestat fotografovat a jen se tou hrou přírody nechat pohltit?

Takových okamžiků jsem zažil už poměrně dost a jsou to paradoxně většinou momenty, při kterých vznikaly moje nejlepší fotografie. Nakonec jsem totiž vždy foťák přeci jen připravil a fotku udělal.

Focením se živíš více jak 10 let, získal jsi mimojiné titul QEP. Přemýšlíš někdy o hledání nových cest pro své fotografie?

Tuhle otázku si pokládám v poslední době poměrně často. Věnuji se celou svou tvorbu klasické „krajinařině“ a stále mám pocit, že se dá spousta věcí zlepšit, že mám kam růst. Ale jsou i jiné oblasti s foceními související, které mě hodně lákají a cítím, že se už blíží čas se jim začít věnovat a objevovat pro mě nepoznané a nové obory. Jedním z nich je například časosběr, který není nijak originální a existuje už dlouhá léta, ale mám pocit, že by mi nabídl možnost zachytit některé momenty v přírodě ještě poutavěji, než to dokáže samotná fotografie. Vyžaduje to ovšem trošku změnit přístup a zároveň sebou tahat výrazně více vybavení a příslušenství než do nynějška.

Jiří Stránský

Jiří Stránský

Přešel jsi z Nikon D70 a nyní používáš Canon EOS 5D Mark II, proč jsi nepřešel na EOS 5D Mark III?

Nikon D70 je opravdu dávná historie. Byly to moje úplné digitální začátky, byl to skvělý foťák, na který rád vzpomínám, i když jsem za něj dal tenkrát naprosto nekřesťanské peníze.

Když ale přišel Canon 5D na plném formátu, byla to pro mě jasná volba a Nikon jsem opustil. Po pár letech mi bohužel celou fototechniku ukradli, takže jsem musel začínat znovu. Nikon stále neměl plný formát v rozumné cenové hladině, takže padla volba na druhou generaci 5Dčka. Ta mě vyhovuje natolik, že změna na další generaci pro mě nebyla až tak zajímavá.

Jiří Stránský

8 TIPŮ A RAD PRO FOCENÍ V PŘÍRODĚ

- Nalaďte se na přírodu kolem vás, jen tak zachytíte její pravou atmosféru.
- Obrňte se trpělivostí, protože krajinářská fotka je o čekání.
- Připravte se na focení, protože když už ideální světlo přijde, může trvat jen pár vteřin.
- Pečlivě komponujte, přesná a chytlavá kompozice odděluje dokonalé fotky od těch průměrných.
- Buďte odhodlaní, i když máte za sebou už dlouhé putování a jste utahaní, najděte to pravé místo, i kdyby to znamenalo jít ještě o kilometr dál.

LANDSCAPE

- Mějte k přírodě respekt, je mnohem mocnější, než si dokážeme představit a pokud si usmyslí, pak může jít i o život.
- Neničte přírodu kolem sebe, už tak se lidstvu podařilo ji zničit dost. Ať mají i další generace možnost si ještě někde vychutnat pocit, že jsou v opravdové divočině.
- Chovejte se s respektem i k ostatním fotografům, focení je o pohodě a klidu a příjemném zážitku. Proč si kazit focení hádáním se o lepší pozici, když se dá tak snadno domluvit.

Lepší ostření je fajn, ale já ostřím manuálně, lepší dynamický rozsah je nespornou výhodou, ale za 70 tisíc mi nestojí. Používám filtry, které mi pomáhají vyrovnat se s vysokým kontrastem ve scéně. V krajním případě je pak ještě možnost vícenásobné expozice, kterou prakticky nepoužívám, ale dokáže vyřešit i ty expozičně nejobtížnější situace.

Dynamika některých moderních čipů dosahuje až k 14 EV, to tě neláká?

Určitě mě láká, ale jak jsem naznačil už v minulé odpovědi, není to nezbytná věc. Až tento fotoaparát doslouží a budu se rozhodovat o novém, pak samozřejmě padne volba na něco výrazně lepšího, než vlastním teď.

Nejsem typem člověka, který by musel mít technologické novinky ještě dříve

Jiří Stránský

Jiří Stránský

než oficiálně dorazí do prodejen. I když mi to tak u všech minulých foťáků vyšlo, nerad utrácím zbytečně peníze jen za pocit, že mám naprostou novinku. Raději pouštím peníze do samotných cest.

Nový foťák bude nejspíše také to nejnovější na trhu, ale koupím ho teprve až tento nebude už splňovat moje požadavky. To se zatím ještě nestalo.

Velkou část tvých fotografií tvoří panoramata. Pro jsi si zvolil takový formát?

Panoramatický formát mě vždycky fascinoval a je můj oblíbený. Vždyť je to i pro lidské oko ten nejpřirozenější formát. Panoramata navíc vypadají naprosto úžasně ve velkých zvětšeninách. Jen formát monitorů jim dlouho příliš neprospíval. V dnešní době širokoúhlých monitorů ale opět vypadají panorama fotografie skvěle i na webu či na fotoserverech.

Jaký je postup pro zachycení a vyvolání panoramatické fotografie?

Panorama není až tak technicky náročná disciplína. Nepo-

Jiří Stránský

třebujete pro to skoro žádné speciální vybavení a aplikací, které dokáží panorama skvěle spojit existuje celá řada.

Stačí tedy dobře nastavit stativ a vytvořit si kvalitní zdrojové fotky. Ty pak stačí už jen spojit a doladit v postprocessu jako každý jiný snímek. Výhodou skládaných panorama fotek je samozřejmě také jejich obrovské rozlišení a detaily. Osobně fotím často panorama spojené pouze ze tří horizontálních snímků, pokud mám pocit, že snímek bude opravdová pecka a budu ho později tisknout v nějakém nadstandardním rozměru, pak volím variantu spojení cca 7-8 vertikálních snímků.

Hlavním problémem focení panoramat je ale kompozice a atmosféra fotky, která dost často dost zaostává za technickou dokonalostí. Komponování je totiž ztíženo nemožností prohlédnout si celý snímek v hledáčku, je potřeba si výsledné panorama pouze představit. Spousta fotografů dělá raději mnohem širší záběry než je potřeba a pak spoléhá na ořez. K tomu už ale nedochází vždy a dost často vznikají snímky, které jsou opravdu široké a ukazují obrovské zorné úhly, ale nenesou až tak zajímavou kompozici. U focení panoramat si tedy už při focení snažím přesně určit, kde bude začínat a kde končit kompozice a podle toho volím i ohnisko objektivu. Rozhodně tedy nefotím pouze na nejširší možné ohnisko.

nature

s Veronikou Souralovou

Veronika Souralová - fotoreportérka hmyzí říše

Veronika Souralová se věnuje systematickému pořizování fotografických celků ze života hmyzu, o který se léta zajímá. Prvním byl soubor makrosnímků mravenců, na kterém pracovala pod odborným vedením svého otce RNDr. Petra Milese.

Je autorkou tří pohádkových knih pro děti o hmyzu: Jeden den v mraveništi, Povídání s motýly a o fascinujícím životě včel pojednává Včelí domeček - dobrodružství v úlu.

Od roku 2006 provozuje fotografickou galerii Hotelu Academic v Roztokách u Prahy, kde pořádá výstavy fotografům a besedy s nimi.

V roce 2012 začala pracovat v realizačním týmu prestižní novinářské soutěže Czech Press Photo.

V témže roce začíná moderovat besedy s osobnostmi české fotografie v Nikon Photo Gallery na Malé Straně v Praze. Spolupracovala s médii: Krkonoše, Akva tera forum, Živa, Příroda, Vesmír, Lidové noviny, Hospodářské noviny, Fotografie Magazín, aj.

Českou republikou putuje její výstava makrofotografií Kouzlo hmyzí říše. Je členkou České federace fotografického umění a fotografického sdružení Berounští fotorici a je členkou předsednictva svazu českých fotografů a odborné rady pro fotografii Nipos – Artema.

Podle toho, co jste mi na sebe prozradila, ráda jste malovala a vůbec se realizovala také písmem. Co vás přimělo k tomu se takto projevovat?

Jako malá holka jsem hodně kreslila, psala a ilustrovala své vlastní „dětské knížky" o přírodě.

Jednu jsem nedávno našla a docela jsem se pobavila. Na gymplu jsem se pak více věnovala psaní, uvažovala i o studii žurnalistiky. Moje třídní učitelka mi tenkrát podání přihlášky na žurnalistiku rozmluvila s tím, že prý nemám dostatečně ostré lokty. Poslechla jsem jí. Ano, opravdu jsem nikdy nebyla moc průrazná, jsem spíše introvert, a to je právě asi ten důvod, proč se ráda vyjadřuji obrazem a písmem.

V našem rozhovoru jste mnohokrát zmínila svého otce, který pracoval jako zoolog v Krkonošském národním parku. To on vás přivedl k fotografii?

Lásku k přírodě mám určitě v genech a můj otec RNDr. Petr Miles, který pracoval jako biolog Krkonošského národního parku, ji ještě znásobil. Od dětství u nás doma všude byla akvária s obojživelníky, v lahvích od okurek někdy kuňkaly rosničky, ale většinou jsme v nich chovali housenky, tátovi jsem pro focení za křídla držela křičící netopýry a v ledničce v látkových sáčcích odpočívaly žáby a zmije...v takovém prostředí se vážně příroda nedala ignorovat...

V důchodovém věku se táta specializoval na mravence a přibližně v té době jsem

propadla kouzlu fotografování.

Začínala jsem portréty svých dětí, zkoušela se stativem a barevnými filtry snímat krajinu. Prostě jsem fotila od všeho trochu a byla ve stadiu, kdy jsem své stěžejní téma hledala.

Pokaždé, když jsem tátovi snímky ukazovala, s napětím jsem čekala na jeho reakci. Ta byla vždy stejná: „No, fotky jsou to docela pěkné, ale já bych potřeboval, abys mi vyfotila mravence.“ Mravence, pořád mravence, ale jak na to? Byla jsem rozčilená a bezradná – mezi známými mi nikdo neuměl poradit.

A tak jsem se začala cíleně zajímat o problematiku makrofotografie, pořídila si potřebnou techniku, navštívila workshopy, kontaktovala fotografy (mnoho cenných rad mi tenkrát poskytl Oleg Homola a Josef Ptáček). S nabytými znalostmi jsem pak za asistence táty, který mi vysvětloval, jak to v mraveništi chodí, jedno celé léto proseděla u malé mravenčí kupy v zadním rohu zahrady naší chalupy. A pak se to stalo: do mravenců jsem se zamilovala! Pak už se fotky dařily – protože bez toho, abyste tvory, které fotíte, měli rádi, to prostě nejde.

Z tohoto léta vznikla série mravenčích snímků, která se líbila divákům na výstavě Czech Press Photo, stala se též základem pro koláže mé dětské pohádkové knížky Jeden den mraveništi, byla otištěna v mnoha časopisech a přinesla mi přezdívku Fotografka mravenců.

Vaše univerzální nadání jste nakonec završila fotografováním. Je pro vás fotografie vrcholem a spojením všech těch žánrů – malování, psaní?

Ne, fotografie a psaní jsou pro mne stejně důležité. Pokud se spoji v jeden produkt,

pak je situace naprosto ideální.

Vzpomenete si na svou první fotografii a pocity, když jste ji viděla na papíře (nebo digitál)? A mimochodem, co na té fotografii bylo - hmyz?)

Svou úplně první fotografii jsem pořídila fotoaparátem EXA 1A v první třídě. Byl to prvomájový průvod :-)

Pak jsem si dala na dlouhé roky od fotografování oddych. Má opravdu zlomová fotografie byla makrofotografie sršně. Takový portrét z očí do očí. Musela jsem se na ni stále dívat, složené sršní oči mne fascinovaly a bylo mi jasné, že takových fotek chci víc...

Tak to by mě zajímalo, co vás napadne dnes, když se naopak podíváte na sebe, jak pozorujete svou první fotografii…

Pokud by šlo o tu prvomájovou z první třídy, tak žasnu nad tím, kolik let už uteklo a jak se změnila naše společnost. Zrovna nedávno jsem mým už dospělým dětem vyprávěla nějakou historku ze socialismu a nechápavě se na mne dívaly. Nedokážou si tu dobu vůbec představit. Ale to by bylo na dlouhý rozhovor a odbočili bychom z fototématu.

A když bych se podívala na sebe, jak si prohlížím svou první hmyzí fotografi? Jsem ráda, že se to stalo. Že jsem našla téma, které mám ráda, které mě naplňuje a které snad realizuji dobře. Od té doby jsem se toho

hodně naučila, poznala množství zajímavých lidí okolo entomologie a fotografie a je mi jasné, že v tomto směru budu pokračovat i nadále...

Čtenáři vás v roli fotografa hmyzu znají spoustu let. Co ale dalšího lze z tohoto světa předat prostřednictvím fotografie?

Mým cílem je fotografiemi v lidech vzbuzovat lásku a obdiv k přírodě. Hrozně se přírodě vzdalujeme a to je samozřejmě pro lidský druh velmi nebezpečné. Doufám, že prostřednictvím knížek vyvolám zájem o hmyzí říši hlavně u dětí, které pak mohou poznávat, jak je v přírodě všechno rafinovaně zařízeno.

Ta moje fascinace hmyzem může někomu připadat legrační, ale já myslím, že bychom si z těch drob-

ných tvorů měli vzít příklad. Život sociálního hmyzu skvěle funguje proto, že - na rozdíl od nás - respektuje přírodní zákony.

Jste také autorkou knih, jaký je to druhy literatury?

Již jsem se zmínila, že první knížka byla Jeden den v mraveništi. Fotografické koláže hmyzu a mých dětí Natálky a Vítka. Děti se zmenší a prožijí dobrodružství uvnitř mraveniště. Na pozadí napínavého příběhu se malý čtenář (knihy jsou určeny pro děti ve věku 6-10 let, ale určitě i dospěláci v nich najdou pro ně doposud utajené informace) dozví všechna fakta o životě mravenců.

Je to taková zábavná učebnice přírodopisu, novodobý Ferda Mravenec

(což ostatně byla v dětství – vedle Knihy džunglí moje nejoblíbenější četba).

Hodně mne potěšilo, když o mne známý populizátor hmyzu prof. Jan Žďárek napsal, že jsem pokračovatelkou Ondřeje Sekory. Na toto prohlášení jsem opravdu pyšná.

Samozřejmě tvoření koláží bylo zábavné pro mne i naše děti. Společně jsme vymýšleli příběh, pak si představovali, jak jezdí na mravencích, starají se o larvičky nebo bojují se zlým dřevokazem a fotograficky jsme to realizovali. Konečná koláž pak vznikla v počítači pomocí photoshopu.

Pokračování Povídání s motýly bylo trošku jiné. Protože motýli neži-

jí společenským životem, je to soubor příběhů, tak trochu pohádková knížka, tak trochu atlas motýlů…

V dubnu roku 2014 jsem hmyzí trilogii doplnila knihou o včelách **Včelí domeček – prázdniny v úlu.**

Děti Natálka a Vítek již odrostly, a tak jsem si hlavní hrdiny půjčila od mé sestry…

Při našem prvním setkání jste zmínila, jak zafungovala takzvaná „náhoda", co vás přivedla k fotografování včel a do **Výzkumného ústavu včelařského v Dole**. *Jak se taková věc stane?*

Dlouho jsem si přála fotografovat včely, ale nevěděla jsem, jak na to. Jít k cizímu úlu, udělat pár snímků a pak se nechat s mnoha žihadly

odvézt do nemocnice? To nebyl ten správný model. Ale nakonec jsem od jednoho specialisty na mravence dostala radu kontaktovat včelařský výzkumný ústav v Dolu, kde jsme se nakonec domluvili na vzájemné spolupráci. Do včelího světa mě uvedl Ing. Dalibor Titěra, za což mu moc děkuji.

On mi vysvětlil fungování včelstva se všemi zákonitostmi, nechal mne fotografovat jedny z „nejhodnějších" včel, které si nechají líbit, když jim strkám hlavu do jejich bydliště a neútočí na mě. Dva roky jsem se zabývala fotografováním včel a žasla jsem. Dokonalá společnost. Každá včela má svou funkci a přesně ví, co ve který okamžik dělat. Během života se včela učí, prochází různá povolání a získává další a další dovednosti. Od uklízečky, krmičky, kojičky, stavitelky, topičky, větračky...se časem dopracuje až k létavce, která opouští úl a hledá často ve velkých vzdálenostech zdroje nektaru a pylu. Formou složitých tanečků pak sestrám v úlu dokáže sdělit lokalizaci a množství potravy.

Pozorná péče dělnic o včelí matku člověka až dojímá a vypracovaný systém kladení vajíček naplňuje úžasem. Pozorovat vývoj včely v plástvi je fascinující. Larva za 5 dní 1000x znásobí svou váhu, celé včelí zrození trvá 21 dní a každá čerstvě vylíhnutá mladuška hned ví, kde je její místo. Ani chvilku nelení, zařazuje se mezi své družky a stává se součástí celku.

Jak jinak se dají fotografovat včely? Je spousta fotografů hmyzu, je těžké přinést něco nového?

Základem je o dané problematice hodně vědět a mít fotografované objekty – v tomto případě včely - rád. A přinést něco nového? Často se stane, že jsem nadšená z fotografie, myslím, že se mi podařilo nafotit něco unikátního, ale pak zjistím, že už to udělal někdo přede mnou. To se prostě stává...

Co byste nám řekla o včelách jako jejich znalec?

Společenský hmyz, kam patří i včely, mě fasci-

nuje svou rozmanitostí, dokonalostí a geniální organizací. Obvykle lidé vnímají včelu a mravence jako jednotlivé tvory, ale ono je to jinak. Celé včelstvo je ten jeden živočich – kde jednotlivé specializované části (jednotlivé včely) pracují k jeho prospěchu, obětování se „jednotlivce" pro blaho včelstva je samozřejmostí a na denním pořádku. Je to pro nás špatně pochopitelné, ale je to tak. Včely a mravenci se vyskytují na planetě Zemi déle, než člověk a tak prostě dosáhly své vývojové dokonalosti.

Lidé si myslí, že oni sami jsou ti ***nej*** tvorové ... ale říká se, že hmyz byl na Zemi dávno před člověkem, že věk lidstva je v jejich měřítku jen zanedbatelný mžik a že tu hmyz bude, až lidé zmizí. No, celkem tomu věřím.

Veronika Souralová

Milé včely, bylo mi ctí seznámit se s Vámi a fotografovat Vás...

*A co byste **_jim_** řekla jako jejich fotograf?*

Milé včely, bylo mi ctí seznámit se s Vámi a fotografovat vás. Jste nádherní a inspirativní tvorové s vlastní krásou a důstojností.

Budete mít nějaké doporučení pro fotografy včel? Mimochodem, pobodaly vás někdy?

Asi nejjednodušší je fotografovat včely ve volné přírodě při sběru pylu a nektaru. Třeba první sběr pylu na rozkvetlých „kočičkách" na jívě je super. Včelky jsou po zimě dychtivé potravy, často celé obalené žlutými zrníčky. Také neradím pouštět se do focení u cizího úlu.

A v žádném případě nejíst u úlu banán – prý má stejnou vůni, kterou se včely svolávají k útoku!

Focení včel není nijak nebezpečné, když dodržujete jejich pravidla. Já za celou dobu dostala jen tři žihadla a za ty jsem si mohla vlastně sama!

Asi není snadné se úplně zklidnit, aby to včely nevycítily, znamená to pro vás, že vlastně focení včel byl relax?

Ano, pro mě je relax na chvíli opustit lidskou společnost a věnovat se té hmyzí. Ale na druhé straně to pro mne znamená i obrovský adrenalin. Když vezmu fotoaparát do ruky celou mne ovládne zvláštní vášeň, která pomine až s koncem focení.

Od malička se nejraději pohybujete v přírodě... Pro většinu fotografů to není jenom fotografování, ale relaxace. Máte to taky tak?

Mám, do přírody utíkám, jak jen mohu.

A nyní trochu technicky. Jaké objektivy a jaké světla mít na focení včel?

Tak na tuto otázku vždy s obavami čekám. Ačkoliv jsem původním povoláním stavební inženýrka, tedy mám vystudovanou „techniku", tak tu fotografickou techniku beru jako nutné zlo, které musím zvládat k tomu, abych pořídila fotografie tak, jak chci. Rozhodně nejsem ta, se kterou povedete sáhodlouhé polemiky o tom, který objektiv či blesk je lepší a proč. Já používám nej-

častěji Canon EOS 5D Mark III, objektivy Canon macro EF 100, Canon MP-E 65, Tamron macro AF 90, Mezikroužky Kenko a makroblesk Macro RING LITE MR-14EX Canon.

O filmu jste neuvažovala?

Vlastně ani ne. Snažím se hmyz fotit reportážně tak, aby to nebyly jen obrázky do atlasu, ale aby bylo poznat, co ten a ten hmyzák zrovna v té chvíli dělá.

FILM

Videorozhovor s Veronikou Souralovou.

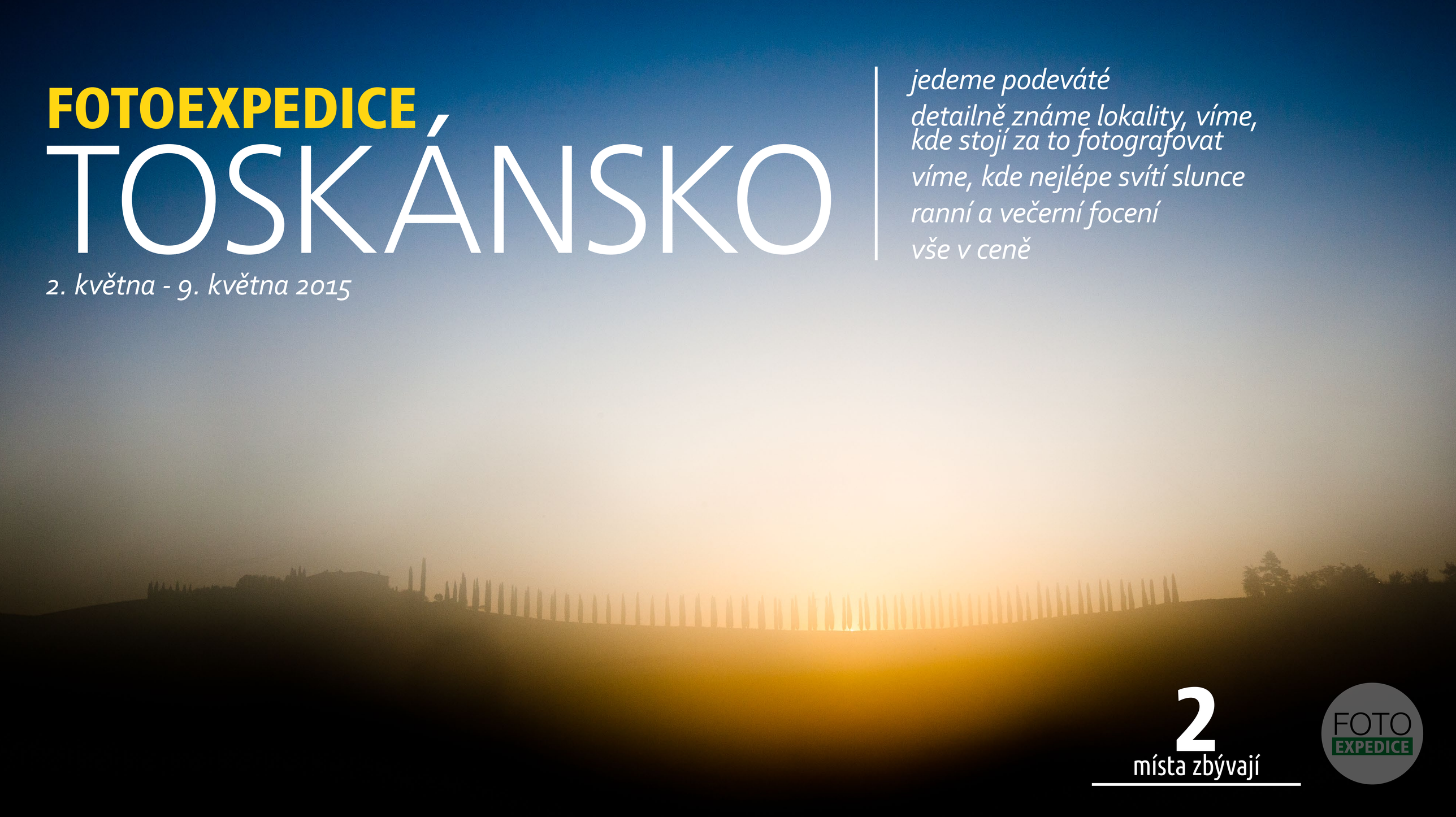

FOTOEXPEDICE
TOSKÁNSKO

2. května - 9. května 2015

jedeme podeváté
detailně známe lokality, víme, kde stojí za to fotografovat
víme, kde nejlépe svítí slunce
ranní a večerní focení
vše v ceně

2
místa zbývají

FOTO EXPEDICE

Richard Slaba

Jižní Amerika a Ladakh

∞ *„Nesrovnávám se s fotografy, spíše mám fotoaparát na cestách s sebou jako doplněk, jako něco, co dokumentuje a uchovává vzpomínky"*

REPO
reportáž
Richard Slaba

Od roku 1992 prožil rok v Austrálii a na Novém Zélandu, rok strávil cestováním po Jižní Americe, rok chodil po Asii a podnikl spoustu cest kratších. Od roku 2002 jezdí do vzdálených zemí s malými skupinkami jako nezávislý průvodce. Nejbližší jsou mu hory Ladakhu a Jižní Ameriky.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Asi jste jako ostatní po revoluci vyrazil za železnou oponu, kde jste byl poprvé v zahraničí?

Na první velkou cestu jsem vyrazil do Kanady v roce 1991. Půl roku jsem tam žil a cestoval a splnil si některé klukovské sny. Jako třeba, že jsem s mužem indiánské krve stavěl sruby, že jsme s kamarádem dostopovali napříč celou Kanadou od východního k západnímu pobřeží (asi jen těžko někdy překonám svůj stopařský rekord ze zpáteční cesty 3600 km s jediným řidičem v kuse) dojeli jsme až na sever na Yukon do města zlaté horečky Dawson City, zaregistrovali si zlatokopecký pozemek na řece Klondike, lovili lososy i losy, na kapotě aut s *spz*kou ve tvaru ledního medvěda

REPO
reportáž
Richard Slaba

jsme překročili severní polární kruh a v Severozápadních teritoriích nahlédli až do eskymáckých měst a vesniček na řece McKenzie.

Na začátku této cesty jsem neuměl s jistotou zakládat film do foťáku.

> Často publikujete své fotografie z cest po Asii a také Jižní Americe. Asi nemá význam se vás ptát na destinace jako je Japonsko, Severní Amerika.

Mám moc rád hory a putování a lezení po nich a mám moc rád setkávání se s obyčejnými lidmi, proto vyhledávám země, které nabízejí toto spojení hor s ještě (více méně)

∞ *Na začátku této cesty jsem neuměl s jistotou zakládat film do foťáku.*

REPO
reportáž

Richard Slaba

původní tradiční kulturou. *Zamiloval jsem si tak celou horskou Jižní Ameriku- asi nejvíce Kolumbii, Peru, Chile* (také díky jednoduchosti domluvení se téměř všude španělštinou) - a *Himaláje…a mám moc rád třeba i Tasmánii a Nový Zéland* (přestože ta „původní kultura“ již téměř neexistuje).

K Japonsku, či opakované návštěvě Severní Ameriky jsem se ještě nedostal. Domnívám se, že jsou to místa, která *se budou v nejbližší budoucnosti již jen málo proměňovat.* Snad tedy počkají anebo je neuvidím vůbec. Jsou to místa, která myslím mohou být, promiňte mi prosím ten výraz, „na důchod“.

∞ *Severní Amerika může být na „důchod".*

A jenom doplním, že fotografie prakticky nepublikuji nebo jen zcela výjimečně.

> Hledáte někde cíleně inspiraci u jiných fotografů? Kam jet fotit?

Ano, rád si prohlížím fotografické knihy. Mezi mé oblíbené autory patří např. **Steve McCurry**, **Eric Valli** či **Ollivier Follmi**, kteří jsou všichni pro oblast horskou himalájskou či asijskou...

PÁNI FOTOGRAFOVÉ

V začátku mých cest přispěly k výběru některých destinací obrázky z fotografických knih. Tak jsem např. díky jediné fotografii, která mě zaujala, „objevil“ nádherné hory v Kolumbii, kam se opakovaně vracím.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Fotoaparát tedy máte skutečně jako takový „přívěšek“, mimochodem měl jste potřebu někde se účastnit nějakého fotokurzu?

Fotoaparát je pro mě doplňkem na cestě, který mi umožňuje uchovat vzpomínky nebo třeba udělat radost lidem, jež potkávám. Občas se mi podaří - v místech, kam se opakovaně vracím - darovat jejich fotografie z předchozích cest. To je pro mne v jistém smyslu klíč k poznání lidí, žijících v krajině, jíž procházím, k jejich „otevření se“, radosti, úsměvům či k pozvání do jejich soukromí.

Doufám, že radost dělám fotografiemi ze společných cest i svým spolucestovatelům.

Nikdy jsem se nezúčastnil žádného fotokurzu, jsem v těchto věcech 100% samouk. Koukám se, zkouším, kazím… a občas se povede něco, z čeho mám radost.

> Takže „talent“ máte shůry, protože vaše fotografie jsou skvělé. Co vás na těchto končinách fascinuje?

Děkuji. Jak již jsem psal, mám rád hory a dlouhá putování, která tyto končiny nabízejí. Nečekané, neplánované a nenaplánovatelné zážitky na cestách, neobyčejná setkání s obyčejnými lidmi.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Rád se nechávám cestou vést, pokorně a tiše – do hor, k prostým lidem, k obyčejnému životu.

Říkal jste, že mluvíte dobře španělsky...

Výhodou cestování v Jižní Americe je to, že pokud mluvíte španělsky, domluvíte se prakticky všude, snad kromě indiánů v pralesních oblastech či starých lidí vysoko v horách (a pochopitelně portugalsky mluvící Brazílie). Protože je španělština součástí školní výuky, mluví s ní téměř všichni.

Neumím kečuánštinu ani žádné jazyky místních kmenů v Jižní Americe. Umím pár zdvořilostních frází a otázek v ladačtině-jazyce himalájském.

∞ *Rád se nechávám cestou vést, pokorně a tiše – do hor, k prostým lidem, k obyčejnému životu.*

REPO
reportáž
Richard Slaba

∞ *Tak se nám například přihodilo*

ŽE - jsme si v himalájském Ladakhu koupili bez zkušeností koně a dva měsíce s ním putovali přes hory (dodnes, ačkoliv je to šestnáct let, si nás v údolí Zanskaru díky Rozárce někteří lidé pamatují),

ŽE - jsme čtyři měsíce chodili s batohy na zádech tímto odlehlým krajem těžko přístupných vesniček i krajem tibetských nomádů „Čampů“,

ŽE - jsme si ve Venezule naměřili azimut k největší stolové hoře Auyan, ponořili se do pralesa a týden se prodírali s mačetou a buzolou jen málo znatelnou cestou, abychom se zcela vyčerpaní a demoralizovaní objevili v indiánské vesničce, kde nás přivítal indián s tričkem s nápisem „ČSAD Vsetín“,

ŽE - jsme se v Chile zúčastnili náhodou pětidenního kajakářského závodu kolem jezera Llanquihue-díky čemuž se stal závod mezinárodní a my pak mohli za odměnu letět vojenským speciálem jako „příbuzní“ někoho důležitého od armády až na jih do Patagonie,

ŽE - jsme několik týdnů žili a pracovali na italské misii v ekvádorských horách či několik dnů na policejní stanici na chilském altiplanu.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Máte nějakou fotografii z Chile, co je pro vás opravdu vzácná, u které si řeknete: „tohle se mi už asi nepovede…?“

Třeba fotografie ze dnů, které jsme strávili na stanici pohraniční policie ve vesničce Isluga (Chilsko-bolivijská hranice ve výšce nad 4000 m. n. m.). Jezdili jsme s policisty rodit, vytahovat z bláta uvízlé lamy a alpaky - „pomáhat a chránit“, pekli jsme s nimi chleba, hráli fotbal, snídali z hrnečků s barevnými dětskými obrázky.

Nebo právě fotografie ze závodů kolem jezera Llanquihue, kdy jsme měli ještě dříve, než jsme se rozhodli, zda-li se „vuelty“ zúčastníme, již hotové

∞ ..kajaky s nápisy „Ricardo"
a „Katarina" „Republica Checa"

kajaky s nápisy „Ricardo“ a „Katarina“ „Republica Checa“.

Tedy fotografie obyčejného života.

Ale to ještě byla éra diapozitivů - 36 snímků, 37, když jste dobře založili film a neustřihli vám jej v půli posledního políčka.

Jak by jste charakterizoval život, radosti a strasti místních? (pro srovnání s našimi, aby si to našinec mohl porovnat)?

Na tuto otázku neumím odpovědět obecně, hodnocení bude vždy nutně subjektivní - tedy to, co já mohu označit za milý národ a přívětivou zemi, radosti

REPO
reportáž
Richard Slaba

či strasti, může někdo jiný s jinými zkušenostmi popsat zcela opačně…a to se může týkat krás té které země, její bezpečnosti, obyvatel, jejich radostí i těžkostí.

Na cestě se potkávám s lidmi, kteří jsou milionáři, s těmi, kteří žijí městský život „střední třídy“ i s lidmi na vesnicích či vysoko v horách, kteří mají i v mrazech bosé nohy a večer ulehají do kamenné postele. Životy jsou různé.

Nemám moc rád tato hodnocení a srovnávání. Všude na světě žijí lidé dobří a špatní, veselí i zamračení. Všude prožívají lidé své starosti a svoji radost. Má zkušenost říká, že štěstí nemusí být a není v přímé úměrnosti s ekonomickým

REPO
reportáž
Richard Slaba

blahobytem. Jsem rád, když vidím, že se lidé umějí ze života radovat.

Cítím smutek, když vidím, že bojují svůj každodenní boj o holou existenci, o kus jídla, pár peněz na šaty a boty. Je pro mě osobně přínosné, potkávat se s velikou skromností, ve které většina lidí této planety žije. S odvahou, se kterou se tito lidí dennodenně pouští do „boje“ o zajištění své základní existence, s pokorou, která jejich snažení doprovází.

Mám rád hravost a energii, která je v lidech v Jižní Americe. Obdivuji hrdost a moudrost lidí v odlehlých koutech Himalájí. Vůbec buddhistický svět je mi velmi blízký.

∞ A mám mnoho dalších příhod:

...jsme v Pákistánu pašovali drogy,

...jsme dovezli rajče do Austrálie,

...jsme ve Venezuele stopovali letadlo,

...jsme v Kolumbii pekli chleba a uklízeli na hřbitově,

...jsme v Ladakhu kupovali a prodávali Rozárku a v Kolumbii kytaru,

...jsme bydleli na plovoucím ostrově na jezeře Titicaca,

...jsme měli blechy, vši, klíšťata, muší vajíčka, améby,

...jsme hráli se sikhy v Malajsii pexeso,

...jsme učili v ekvádorské škole náboženství a matematiku,

...jsme s chilskými policajty hráli fotbal ve 4500 m. n. m.,

...jsme s indickými policajty hráli na schovávanou ve 4500 m. n.m., ..a pro tohle to dělám.

∞ Nebo jinak: na cestě nechytám motýly, nesbírám kameny, nedělám herbář, neměřím kilometry, nemusím všude být, všechno vidět a všude vylézt.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Asi jste v Jižní Americe saturovaný natolik, že tam máte své přátele. Jak se s vámi vítají?

Ano, jsou lidé, se kterými se opakovaně potkávám. Majitelé hotýlků a hotelů, do kterých se vracíme, koňáci, kteří nás již léta doprovázejí na horských trecích i úplně obyčejní lidé žijící na stejném místě „jako vloni“. Vždy jsou to milá upřímná setkání. *(Pozn. redakce: Richard byl v Jižní Americe a himalájském Ladakhu již na 15 cestách)*

Jsou mezi místními fotografové jako Evropané? Fotografuje někdo z místních třeba východ slunce nad jezerem?

Opravdových fotografů není ve třetích

zemích příliš nebo se s nimi nesetkávám na místech, kde se pohybuji. Bohatí lidé tam většinou netráví svůj volný čas chozením po horách a ostatní si vybavení, které bych označil za fotografické, nemohou většinou dovolit - tedy fotografie jako řemeslo či seriózní koníček zde nemá tradici v takové míře jako u nás (kromě pár rodinných portrétních fotografů na náměstích velkých měst a u některých památek, jejichž výsledky jsou někdy spíše úsměvné - např. živá lama, rákosová alpaka a rákosový člun s umělými květy v jediné fotce s pozadím katedrály).

Spíše na cestách potkáte „ověšeného“ Evropana , Severoameričana či Japonce.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Pokud mám být upřímný, tak mi bývá někdy smutno v turistických místech z těch obrazů dvaceti turistů „mířících“ na jediného bezbranného stařečka či děcko, lidí hledících na památky a zažívající svou cestu jen pohledem přes okénko fotoaparátu, jako by nebylo nic důležitějšího, než vše zachytit, vyfotit, zaznamenat, uchovat.

Ale i já patřím mezi tyto „lovce“ (možná jen malý rozdíl je v tom, že spoustu fotografovaných lidí znám jménem, povídal jsem si s nimi, dotknul se jejich dlaní, usmál se). Před každou cestou si říkám, že už pojedu bez foťáku, ale je to pro mne součástí mojí práce a velká část lidí se mnou jede na cesty i díky fotkám.

REPO reportáž

Richard Slaba

Tedy: bez foťáku to ještě neumím. Ale mám přítele, cestovatele, horolezce, milého člověka, který před třemi lety foťák odložil a cestuje bez něj a moc si to chválí. Je přítomen mnohem intenzivněji v každém okamžiku. A vzpomínky se tak ukládají přímo do srdce a je jedno, jsou-li ostré a kolik mají megapixelů.

> Pokud bychom se vrátili do Asie, která blízká i mně osobně, pozorujete tam podobné rychlé civilizační změny, které bohužel ovlivní navždy místní život?

Již patnáct let se vracím do stejných míst v indických Himalájích a vidím, jak změny postupují. Jsem v těchto věcech velmi skeptický.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Myslím, že původní kultury se vytrácí, že se nedokážou ubránit tlaku naší „moderní civilizace“ a touze po jejích „hodnotách“. Děti odcházejí z horských vesniček do měst do škol a již se nevracejí, měřítkem úspěšnosti je mobil, který držíte v ruce, tradiční oblečení a boty nahrazuje obnošený západní styl…

Ale samozřejmě mi nikterak nenáleží právo pohoršovat se např. nad kácením lesů v Nepálu, aby si místní uvařili či ohřáli vodu na omytí, když si sám mohu napustit vanu teplé vody. Nemohu se pozastavovat nad tím, že domorodci chtějí silnici, která možná zničí jejich tradiční svět, když takto musí putovat za nákupy

∞ *Myslím, že původní kultury se vytrácí…*

či s dětmi do škol třeba pět dnů pěšky přes pětitisícové sedlo.

Lidé se často stydí za svoji identitu. Vzpomínám si na scénu v Peru, kdy si krásný mladý muž z ostrova Taquile na jezeře Titikaka po příjezdu na pevninu rychle vyměnil jedinečnou tradiční čepici za uniformní baseballovou, aby nebyl tím zaostalým ostrovanem.

Máte některé změny už v patrnosti, konkrétní místa, nyní „zničená“?

V letošním létě jsem strávil téměř tři měsíce chozením po Ladakhu, opakovaně jsem se vracel do stejných míst.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Veliký smutek na mě padá, když si vzpomenu, jak za jediný měsíc poskočila stavba džípové silnice - zatím odnikud nikam - ke klášteru Phugtal v Zanskaru (tento klášter byl dříve vzdálen od nejbližší silnice pět dnů chůze, resp. v kratší variantě tři dny chůze do Padum a dva dny v džípu do LEH či Šrínagaru) nebo jak povážlivě se přiblížily buldozery k sedlu Shingo La - vstupní bráně do údolí Zanskaru.

Jakmile jednou překročí toto sedlo, projedou dnem údolí během jediného roku a změní během chvíle životy spousty lidí. Nikterak neupírám domorodcům právo na pokrok, jen vím, že to zásadně změní jejich život a bojím se, že to nebude úplně změna k dobrým hodnotám.

REPO
reportáž
Richard Slaba

Co je pro vás největší odměnou na cestách? Neopakovatelná fotka?...

Těší mě, když se potkám s lidmi, které znám. Když se poznáme, podáme si ruce, obejmeme se.

Těší mě, když mohu dát bezejmennému dítěti do dlaně balíček sušenek, banán nebo sušenou meruňku nebo staré babičce tlusté ponožky.

Těší mě, když v očích lidí vidím hrdost, radost, moudrost, třebaže jsou v otrhaných šatech. A ano, těší mě, když udělám hezkou fotku.

Jedno kliknutí

a další FOCUSmagazine.cz

se vám ohlásí do mailu

s c
h o
o l

Česko-Slovenské fotografické školy a prezentace jejich prací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Fakulta technologická

Fakulta managementu a ekonomiky

Fakulta multimediálních komunikací

Fakulta aplikované informatiky

Fakulta humanitních studií

Fakulta logistiky a krizového řízení

Ateliéry

- Animovaná tvorba
- Audiovizuální tvorba
- Design obuvi
- Design oděvu
- Design skla
- Grafický design
- Prostorová tvorba
- Průmyslový design
- **Reklamní fotografie**
- Vizuální komunikace
- 3D design

Kateřina Měšťánková – ze souboru Nokturno, ©2013 (Diplomová práce)

Oficiálně byla fakulta Fakulta multimediálních komunikací založena v roce 2002.

Studium může skončit po 3 letech bakalářským studiem nebo po dalších 2 letech magisterským studiem.

Ateliér má 1 profesora, 2 docenty a další 3 pedagogy a doktorandy.

Vedoucím ateliéru Reklamní fotografie je doc. MgA. Jaroslav Prokop, se kterým jsme připravili rozhovor otevírající dveře potenciálním zájemcům o studium. V případě Univerzity ve Zlíně, spíše denní.

Matej Chrenka – ze souboru Sketch Book, ©2014 (cvičení módní fotografie)

Doc. Prokop: „Ateliér reklamní fotografie je trošku zavádějící název, a zcela nevystihuje podstatu naší práce.“

„Chceme připravovat profesionální fotografy a absolventa vnímáme jako profesionála, který se dotknul všech běžných žánrů.“

Co můžete nabídnout studentovi, jež se rozhoduje a vybírá si své studium?

Našim cílem je vychovat profesionálního fotografa. Profesionalitu chápeme tak, že takový fotograf ví, tuší nebo se dotknul všech hlavních žánrů fotografie – dokument, reportáž, módní fotografie, produktové fotografie, atd. A samozřejmě kreativní fotografie.

Kromě toho, že se seznámí se všemi dovednostmi fotografa, získá ještě zkušenosti se zpracováním obrazu všemi moderními postupy, tedy od klasické chemické fotografie v negativu a pozitiv, až po digitální. Naši studenti magisterského studia dokonce vyučují klasické fotografii své mladší spolužáky a snaží se je zainteresovat do tradiční mokré cesty. Studenti se naučí fotografovat jen dobré záběry.

Matej Chrenka – ze souboru Sketch Book, ©2014 (cvičení módní fotografie)

Kateřina Měšťánková – ze souboru Melancholie, ©2013

Kateřina Měšťánková – ze souboru Melancholie, ©2013

Od roku 2014 se mohou seznámit studenti i s historickými technikami fotografie v nepovinném předmětu. Dosti často pak kombinují i digitálně nasnímané nebo upravené fotografie s těmito technikami.

Jak podle vás digitální svět zachází s fotografií?

Digitál obecně degraduje řemeslo. Každý, kdo najde spoušť a ví, kterou dírou se do toho má koukat, je dnes fotografem. U nás je to ale jinak.

Za poslední tři roky máme každý rok zhruba kolem 110 přihlášených zájemců, **ovšem bereme jen deset. Přijímací zkoušky jsou dvoukolové.**

Do prvního kola jen pošlou své práce - volný soubor, autoportrét, dohromady tedy 12 až 15 fotografií. Z prvního kola vybereme 17 až 20 budoucích studentů do kola druhého. V lednu je pozveme na tři dny do Zlína, první den jsou psané testy, dějiny umění, oborové znalosti, technologie. Test má asi 20 otázek.

První den dostanou uchazeči kazetu s barevným negativním filmem a několik úkolů, které jsou samozřejmě každý rok jiné a během 24 hod je musí ve Zlíně realizovat. Nakonec odevzdají exponovaný film. V laboratoři se z každého filmového okna udělá fotografie.

Následuje pohovor, na jehož začátku každý uchazeč vybere ze svých fotografií svůj soubor nebo soubory podle zadání. Ty pak musí

Znalost řemesla *determinuje* samotnou tvorbu

school

prezentovat a obhajovat. Komise hodnotí i nevybrané fotografie a diskutuje s uchazečem i o nich. Pohovor pak poktračuje na různá témata, snažíme se maximálně poznat osobnost uchazeče.

Má představa je, že by na studium mělo ***postoupit tak do pěti studentů.*** To jsou ty talenty, které hledáme.

Jaké fotografické techniky na škole učíte?

Tak určitě barvenou a černobílou fotografii. Černobílou fotografii se snažíme studenty naučit vnímat ne jako odbarvenou barevnou, ale jako samostatnou cestu pro vnímání tématu. Protože černobílá si to prostě zaslouží.

*(Podívejte se do naší **skupiny na Facebooku pro černobílovu fotografii**, pozn. redakce.)*

Dále jsme zavedli fotografování na Polaroid a navázali spolupráci s místní firmou, která tyto materiály dováží. Měli jsme dokonce workshop pro naše studenty na Slovensku, kde si mohli všechno z této techniky vyzkoušet. Nejzajímavější pro ně bylo, když netušili, co z instantní fotografie ve výsledku „vyleze", protože obraz a fotografie se také mění v čase.

Možnost seznámit se s různými i historickými technikami, považujeme za jakési „otvírání okének poznání". Ukazujeme studentům cesty, a pak už je na nich kudy se vydají.

Petr Willert – ze souboru Dobrá hospodyňka pro pírko i přes plot skočí, ©2011 (Diplomová práce)

Kolik forem studie máte?

Máme bakalářský stupeň studia tříletý a navazující magisterský dvouletý. U doktorského studia pak prezenční i kombinovanou formu. Více se zaměřujeme spíše na denní studium; ukazuje se že, informací je příliš a není možné předat studentům zcela všechny ve zhuštěné podobě.

Čím se studium startuje?

Kolem 20. září se sejdeme s těmi, kteří byli přijati, sejde se tam tedy asi deset studentů. První je seznámení s laboratořemi. Musím říct, že někdy studenti vůbec netuší, jak je to s chemickým procesem a jak se zpracovává tradiční fotografie.

Jedno z nejnáročnějších témat hned na začátku je exponometrické cvičení s černou kostkou na černém pozadí. Ono je to vlastně cvičení/návod, aby si studenti zkalibrovali celý proces. Na klasickém černobílém filmu musí správně svítit, správně exponovat, správně vyvolat a nazvětšovat. Na fotografii musí být odlišeny tři odstíny černé, resp. tmavošedé + černé pozadí.

Není to snadné, rozdíly jsou v rámci 3 % odstínů škály. Celé to směřuje k prvnímu cvičení pro fotografování lesklých předmětů. Situace se pak opakuje, ale proces je zase jiný.

Šárka Petermannová Hasara – ze souboru Pocta Timu Walkerovi, ©2013 (cvičení Pocta)

První ročník končí zátiším, k tomu mají studenti prvního ročníku kreativní témata, formou semestrálních prací. V zimním semestru 1. , 2. a 3. ročníku vedou studenti 4. ročníku předmět *Fotografický projekt*. Pro studenty v uvedených ročnících musí vymyslet témata a sami vést konzultace. Na konci semestru je pak společná výstava, na které každý vedoucí (student 4. ročníku) musí představit své téma a své studenty.

Druhý rok?

Druhý ročník je postavený na fotografování lidí. Postava a portrét. Máme klasické cvičení tvář a tělo na filmový materiál s testovacími snímky na digitální stěnu Phase One. Výsledkem je kniha. V tomto ročníku je také volný portrét na jakýkoliv materiál a libovolné téma, ovšem také nejtěžší téma: módní fotografie.

Dalším tématem je medailon osobnosti. Studenti mají za úkol vybrat osobnost ze společenského života a zpracovat fotografie v jejím pracovním nebo domácím prostředí, z toho vzniká ucelená knížka. Bývá to jedno z nejvyvedenějších cvičení.

V tomto druhém roce také absolvují fotografování architektury se speciální měchovými deskovými fotoaparáty, aby se naučili řešit sbíhavost linií a podobné fenomény. Fotografujeme po Kroměříži nebo Zlíně.

Šárka Petermannová Hasara – ze souboru Pocta Timu Walkerovi, ©2013 (cvičení Pocta)

Šárka Petermannová Hasara – ze souboru Pocta Timu Walkerovi, ©2013 (cvičení Pocta)

Toto téma se přirozeně přelévá do třetího ročníku, kde už by měli pracovat na bakalářské práci. Největší úkol je dokončení architektury a módní fotografie inscenovaná. Na konci semestru mají odevzdat časopis, na kterém se podílí společně s grafikem a kde jsou jejich fotografie.

V posledním semestru třetího ročníku už máme pouze cvičení s názvem filmový plakát, kdy mají za úkol vytvořit plakát na některý zahraniční film, tedy vlastně ilustraci. Filmy shlédnout na klubových promítáních, musí si o nich zjistit maximum informací a pak pracovat na finální podobě plakátu.

Bakalářskou zkouškou zakončují studenti bakalářské studium.

Jaké možnosti mají studenti pak?

Po třech letech mohou buď pokračovat dále magisterským studiem (asi jen 50 %). Tady už jsou zadání kreativnějšího charakteru. Studenti také mohou v rámci atelierové stáže navštěvovat i jiné obory - ateliéry.

Například jedno z cvičení je pocta světovému fotografovi, musí si jej nastudovat, musí vystihnout jeho práci, ale také fotograficky zrealizovat jeho tvorbu. Udělají soubor třeba pěti fotografií a se současnými prostředky mají ukázat tvorbu tohoto autora. Mohou tak zúročit znalosti z dějin fotografie, které absolvují v 1. - 3. ročníku.

Můžete nám poukázat na některé významné talenty z řad vašich absolventů?

Na tuhle otázku bych nejraději odpověděl malým sumářem. Jsem totiž překvapený, jak hodně našich studentů zůstává v oboru fotografie. To je také věc, která se sleduje na úrovni Ministerstva školství. Zjistil jsem, že asi 80 % absolventů zůstává v oboru fotografie jako reklamní fotografové nebo v novinách. Zbytek pracuje na volné noze. Těch 20 procent jsou například ženy na mateřských nebo mají práci v zahraničí a nepodařilo se mi je zkontaktovat.

Určitě bych rád jmenoval – a nerad bych na někoho zapomněl - Petr Karšulín, který se prosadil na poli reklamní fotografie a lifestyle časopisů. A potom Tereza Vlčková, Petr Willert, Martin Tůma a Jakub Skokan. A dále Vendula Knopová, která vyhrála první cenu soutěže Frame, Veronika Raffajová, Milan Bureš, který donedávna pracoval v Lidových novinách a mnoho dalších.

Jak vaše škola umožňuje studentům vystavovat?

Výstavy se pořádají vždy u některých z fotografických projektů studentů. Dále organizujeme na podzim výstavu fotek studentů prvního ročníku. Vystavují se jejich fotografie pořízené ještě před tím, než nastoupili do prvního ročníku. A dále: každá semestrální práce má svou výstavu v bývalém protiatomovém bunkru ve Zlíně.

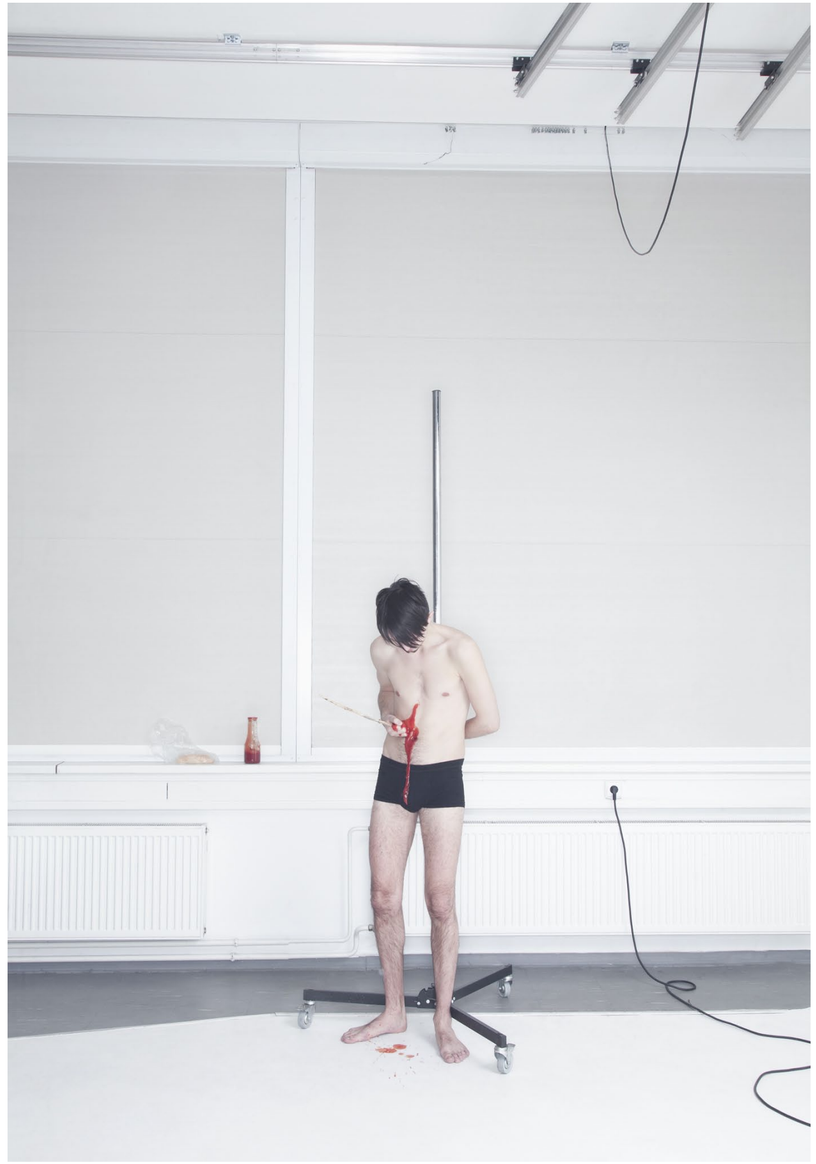

Knopová Vendula, Interpretujeme

Letos jsme vytvořili uměleckou radu s kolegy kantory a pokoušíme se vést studenty k tomu, aby se naučili sami si své projekty řídit, aby si vymýšleli a připravovali program, což je také součásti předmětu současné tendence fotografie. Pravidelně jsme v Bratislavě na festivalu Měsíc fotografie.

Existují nějaké setkávání po škole?

Bohužel to naráží na počty, protože absolventů je asi 60. My jsme takové setkání už připravovali, ale nepodařilo se sladit termíny. Chceme ale využít setkání na začátku akademického roku, kde se jde cca 70 studentů, abychom absolventy přizvali.

Jak by vypadala podle vás ideální fotografická škola?

Tak to je ale záludná otázka. *...směje se.* Já myslím, že to není o penězích. Například je výhodné, že studenti jsou ve Zlíně trošku mimo hlavní děj, mimo Prahu nebo velká města. Nejsou totiž pod tak velkým tlakem okolního prostředí, okolních podnětů, zájmů a kšeftíků – v dobrém slova smyslu. Mají tam své kamarády. Jsou v jakémsi uzavřeném prostoru a musí si najít program.

Kolik procent máte zahraničních studentů?

Je příjemné, že v našich ročnících najdete hodně slovenských studentů, možná už 40 procent. Slováci vždy přinesou nové čerstvé myšlení, strhávají

Knopová Vendula, Interpretujeme

naše studeny k lepší práci, vytvářejí jinou konkurenci. Zlín je tedy pro naši školu ideálním místem.

Co bych si přál: mít mnohem více peněz na pozvání fotografů ze světa, třeba v roce 2013 jsem měli přednášku a workshop s Markétou Luskačovou, před několika dny u nás byl Antonín Kratochvíl…"

Ambicí bylo pozvat do Zlína světoznámé současné české fotografy, rád bych ještě pana Josefa Koudelku… Tahle setkání jsou pro studenty fantastickou zkušeností. A myslím, že ne jen pro ně, ale i pro kantory.

A opačně: naši studenti jezdí na stáže do světa, třeba byli v Izraeli. Velmi hezky vyprávěli o tom, jak studenti venku nosí práce ke konzultacím, jak plní termíny a jsou aktivní. Vlastně ko kontrastuje s jejich praxí tady u nás.

Myslím si, že není úplně šťastný systém na dva a tři roky pro bakalářské studium.

A kdyby si jó mohl přát, tak velkou dodávku, abychom studenty a výbavu mohli nekomplikovaně převážet.

Jinak v daných podmínkách je to v pořádku, a co se týká kolegů, ty jsem si vybral sám, takže spokojený jsem.

Tuma Martin, Krajiny po skusenosť

Kolik má klub stálých členů?	16
Kolik má klub aktivních členů?	Posuzování aktivity není snadné. Účast na pravidelných setkáních je vysoká. Vlastní fotografická aktivita jednotlivých členů je rozdílná a mobilizuje se až při větších klubových akcích.
Jak často se schází?	Pravidelné schůzky se konají 1x za čtrnáct dní v rezervovaném restauračním salonku, kde máme k dispozici LCD televizní obrazovku k prezentaci fotografií. V případě nutnosti (odesílání mapového okruhu, příprava výstavy) i častěji.
Kdy byl založen?	V roce 1973 vznikl ve městě první fotokroužek pod patronací tišnovského požárního sboru. V dalším období se postupně transformoval ve fotoklub pod tehdejším Sdruženým závodním klubem. Jasným a významným mezníkem v novodobé historii KPFT se stalo datum 9. 1. 2011. K tomuto termínu byla provedena registrace občanského sdružení „Klub přátel fotografie Tišnov o.s.“. Ustavující valná hromada se konala 3. března 2011.
Internetová stránka	http://www.fotoklubtisnov.cz/
Společné výstavy? Kde a data	Tradice fotografických výstav byla založena v sedmdesátých letech výstavou Tišnov a Tišnováci. Po řadě výstav v restauraci „Pod Klucaninou“ uspořádal v roce 2005 KPFT výstavu Tišnovsko očima fotografů v nové výtvarné galerii Diana. V roce 2008 se uskutečnila v této galerii další výstava Krajané z rumunského Banátu, které se zúčastnili i zástupci této české menšiny. Následovaly další výstavy: 2009 Malhostovice, Libušina galerie 2010 Moravec, Penzion u Výletů 2010 Lomnice, Synagoga 2010 Tišnov, Jamborova galerie 2011 Boleradice 2012 Tišnov, galerie Diana 2012 Předklášteří OÚ 2013 Pixelomanie - Tišnov, galerie Diana
Kolik výstav měli členové za posledních 12 měsíců?	V uplynulém roce se uskutečnila 1 klubová a 5 členských a skupinových výstav.
Hlavní místo působení klubu?	Obec Tišnov a Předklášteří
Kde se schází členové klubu? Prostory?	Salonek hotelu Květnice

KPF KLUB PŘÁTEL FOTOGRAFIE TIŠNOV o.s.

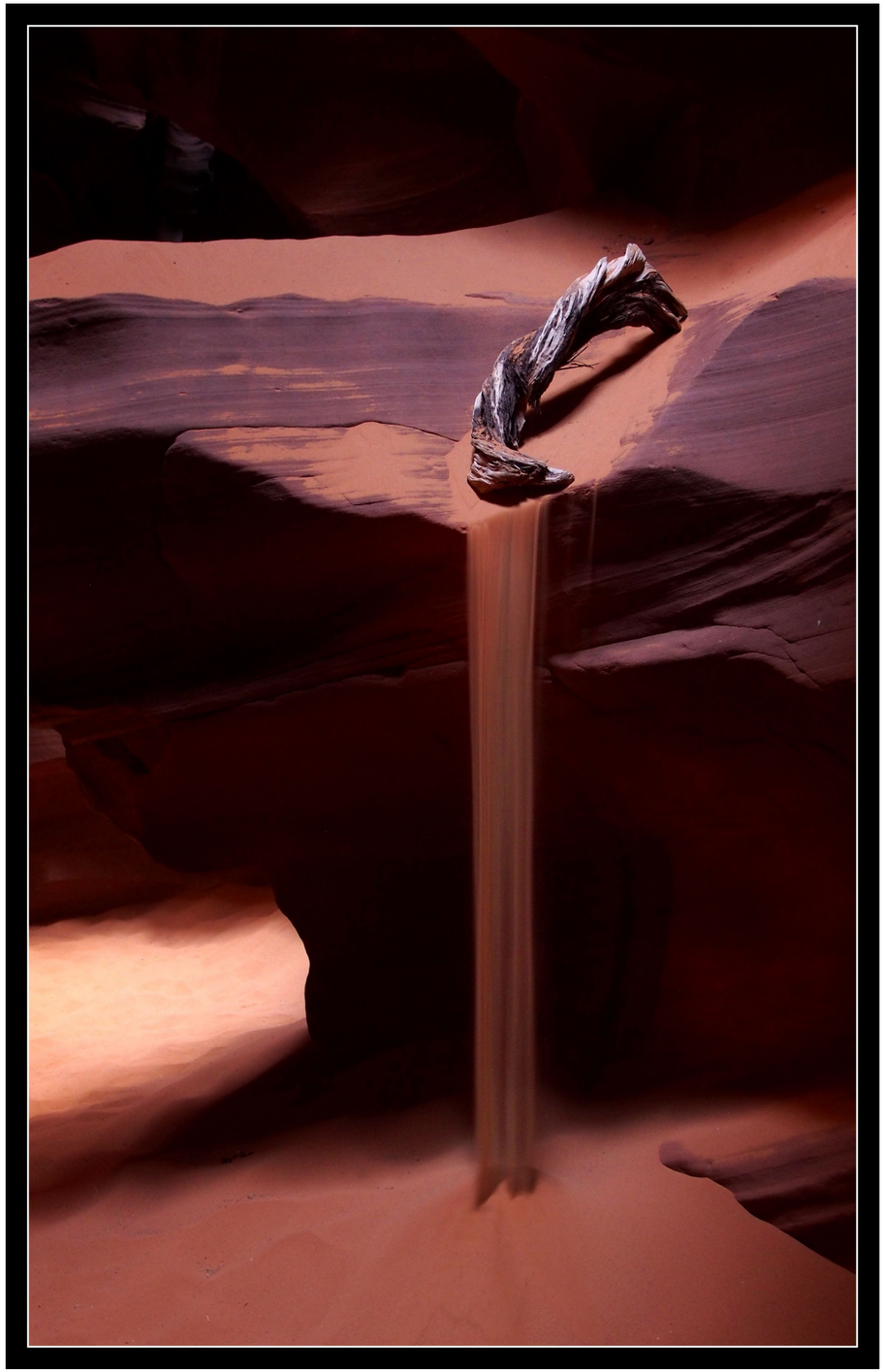

Buček Miloš - Gravitace

Představení fotografických klubů

Základ našeho fotografického klubového působení je lokalizován Vysočinou a jejím podhůřím.

Nově otevřené možnosti cestování zpestřují klubovou škálu naší krajinářské fotografie, a ne jen jí.

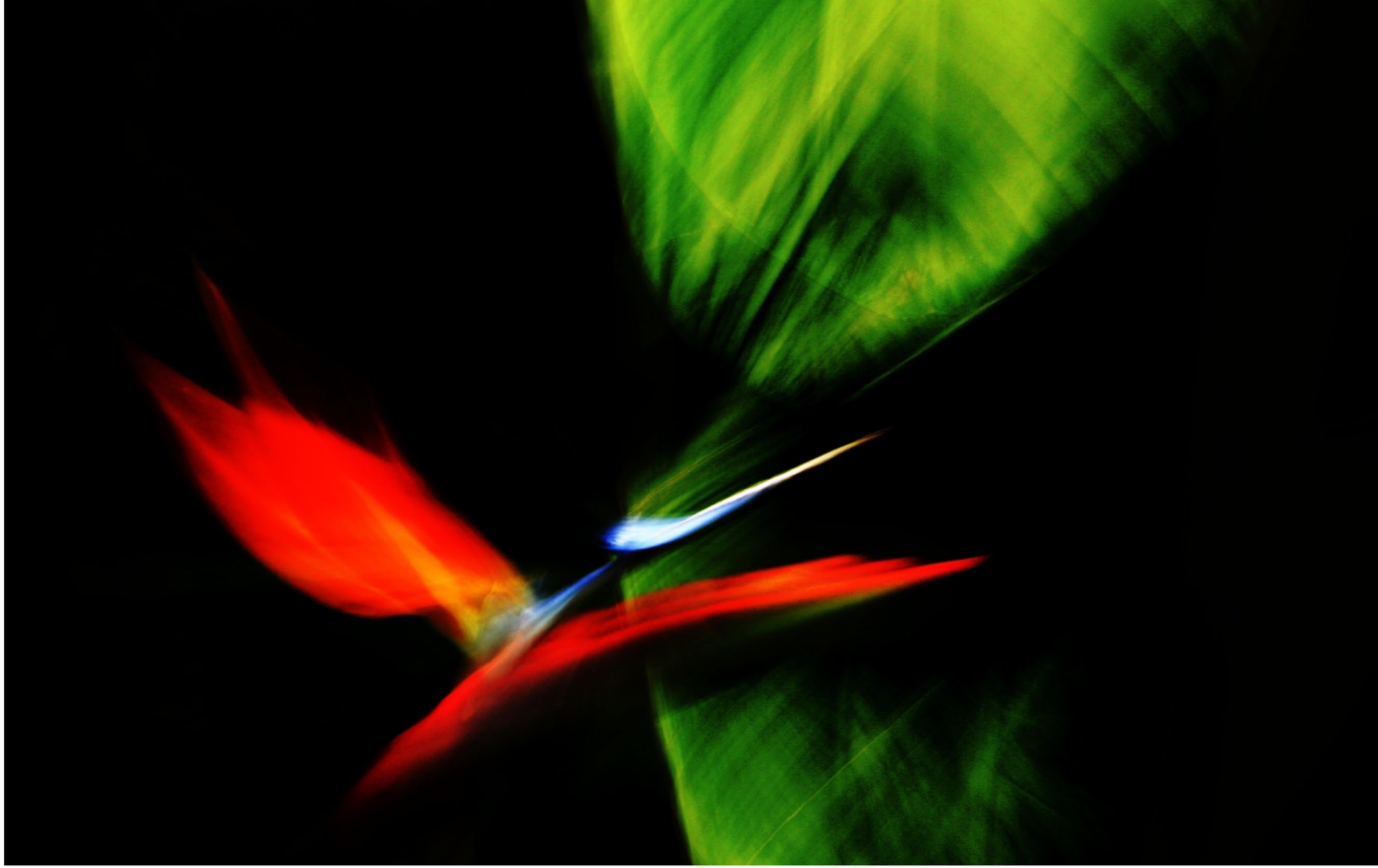

Maruška Josef - Květinový pták

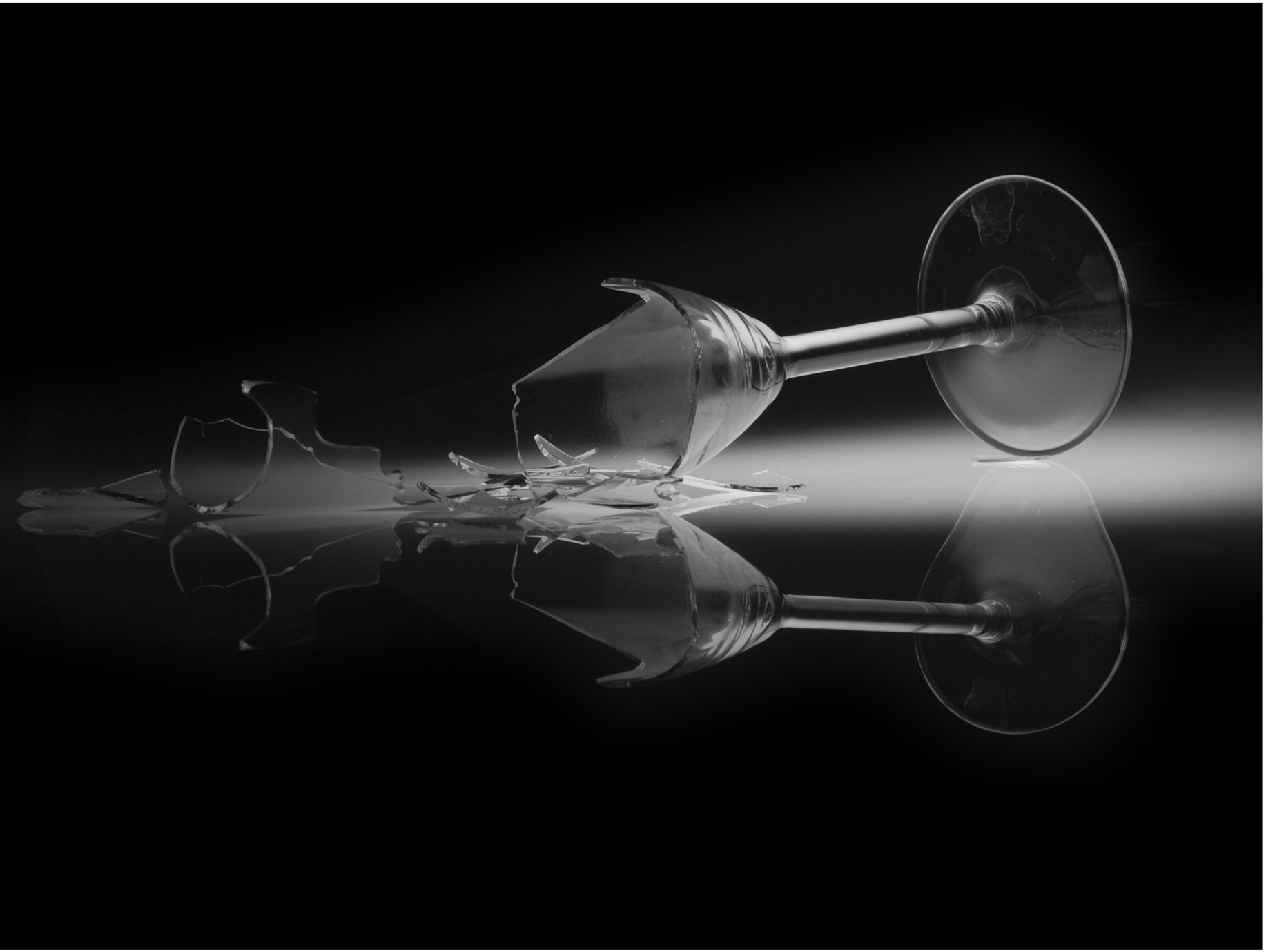

Adamec Vladimír - Konečná

Co vás sjednocuje v klubové činnosti?

Spojujícím prvkem klubového setkávání je fotografování, a jelikož máme v názvu i slovo přátelství, tak také setkávání s přáteli, partnery, přáteli partnerů ap.

Užší přátelské vztahy v klubu potvrzují individuální skupinové fotovýpravy nebo operativní schůzky mimo oficiální termíny.

Jak pestré jsou akce, které klub pořádá?

Paleta pestrosti klubových akcí obsahuje základní barvy. Vedle černé a bílé (výstavy a soutěže) jsou to ještě různě zabarvené společné fotovíkendy v různých lokalitách, veřejné fotografické prezentace členů klubu, úzká spolupráce s Galerií na schodech, organizace srazu klubu Olympus Friends Club v roce 2013, spolupráce s kulturními organizacemi a medii.

Oboustranná spolupráce s Městským úřadem Tišnov má pro činnost klubu mimo jiné i významnou finanční podporu.

Výleta Oldřich - Požehnaný kraj

Jaká je typická tvorba vašich členů? Zaměření? Krajina? Ateliér?

Fotografické zaměření klubu je zcela odvislé od žánrově i věkově různorodé členské základny. Možnosti práce ve specializovaném interiéru využívá malá část (4 členové) klubové základny.

Pořádáte pro své členy kurzy? Školení?

Kurzy ani školení klub neorganizuje. Někteří odborně fundovaní členové se občasně zapojují do lektorské činnosti v rámci fotograficky zaměřeného kurzu „Univerzity třetího věku".

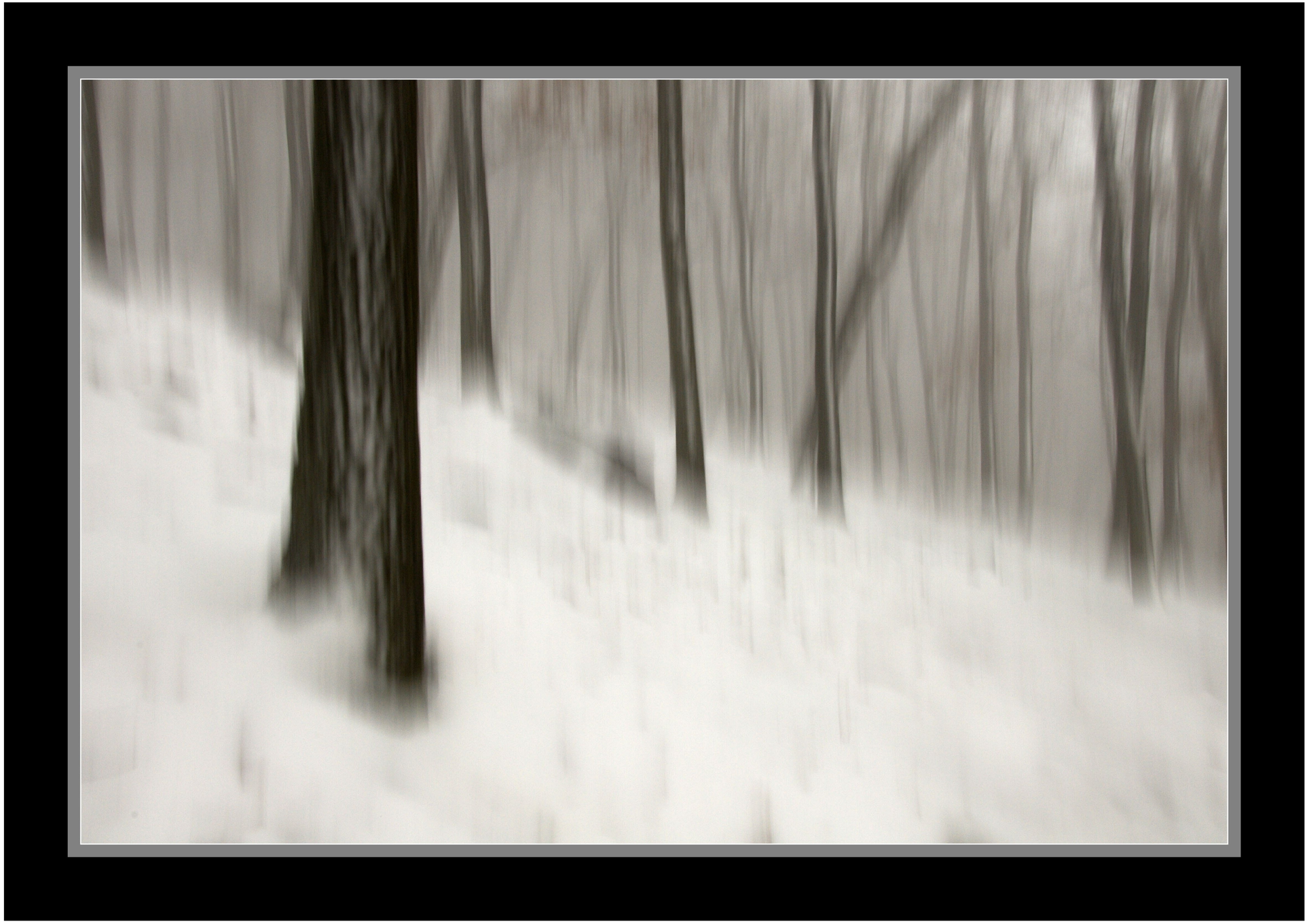

Sítora Milan - Květnice

Pracujete aktivně při hledání nových členů? Jak? Jak se obměňuje vaše členská základna?

Členská základna se v posledním období rozrostla a to i bez řízeného náboru. Souvisí s obecným trendem současného masového fotografování a nástupem nové digitální fotografické éry. Skladba klubové základny se obměňuje přirozeným procesem (věk, změna priorit, profesní zatížení).

Bučková Dagmar - Poselstvi

Smékal Pavel - Portret

Stalo se u některého vašeho člena, že jeho fotografický koníček se mu stal povoláním?

Tři členové KPFT jsou profesionálními fotografy. Další z bývalých členů má fotografování jako vedlejší pracovní činnost. Pro svoji činnost klub plně využívá služeb fotolabu jednoho ze svých členů.

Buček Josef - Divadýlko

Podařilo se klubu nebo některému členu vyhrát nějakou fotografickou soutěž? Komu, jakou?

1. místo: Josef Buček Fotosoutěž SŽDC (Praha), Michal Beneš Tudy teče Svratka (Štěpánovice).

Společné vycházky a společné fotografování, jak to probíhá u vás?

Dlouhou a oblíbenou tradici v klubové činnosti mají společné fotografické vycházky mezi svátky na konci roku. Jde o zájmovou i společenskou aktivitu v regionu v okolí Tišnova. Programové trasy klubových fotovíkendů 2x do roka jsou cíleny především do vzdálenějších fotograficky zajímavých míst.

Dílčí skupinová vycestování bývají dána společným žánrovým zaměřením, nebo nabídkou jiných organizací a subjektů. Vzorovým příkladem jsou opakované návštěvy fotograficky vděčného rumunského Banátu.

Kabeš Bohumil - Koniklec

Beneš Michal - Epilog

Ferov Milan - Orli

SEZNAM INZERENTŮ

CANON

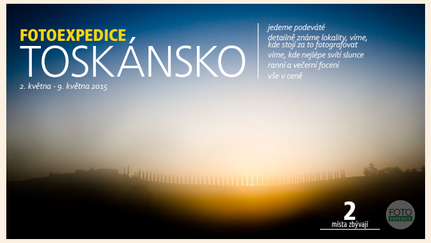

FOTOEXPEDICE

FOCUS magazine

Příprava tohoto vydání zabrala více jak **66 hodin času** odborné a precizní práce autorů, grafika, DTP, korektora.

Děkujeme inzerentům za jejich podporu, protože bez ní by toto vydání vznikalo ještě složitěji.

Jelikož máte toto číslo opět zdarma, nejlépe nás podpoříte tím, že nám jej pomůžete *šířit mezi svými přáteli a kamarády.*

Vaše připomínky a náměty nám můžete zasílat na adresu: redakce@focusmagazine.cz

Google+

Facebook

Podpořte nás na sociálních sítích

FOCUSmagazine
8. číslo vyšlo: 29. 12. 2014
počet stran: 83
cena: zdarma

vydavatel:
ZULU Group, spol. s.r.o.

šéfredaktor:
Martin Kamín
martin.kamin@focusmagazine.cz

redakce:
redakce@focusmagazine.cz

grafika:
Petra Jadlovská
Martin Kamín

design a idea:
Martin Kamín

www.focusmagazine.cz
© 2014, ZULU Group, spol. s.r.o.
© 2014, autoři fotografií

FOCUS MAGAZINE